

Arrest

nr. 213 907 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Bidsprinkhanenlaan 21
1170 WATERMAAL - BOSVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Amla, gelegen in het district Dar-i-Nur in de provincie Nangarhar. U bent Pashai van origine. U ging tot en met de achtste graad naar school en u bent ongehuwd.

Uw vader, die als bewaker werkte bij Afghan Wireless Company (AWC), kreeg een telefoonoproep van Musa, een talibanleider uit het dorp. De neef van Musa was gedood door Gul Karim, een commandant uit de regio, en om hem te wreken startte Musa een eigen groepering op binnen de taliban. Musa zei aan uw vader dat hij wou dat zijn zoon, u dus, zich zou aansluiten bij zijn groepering om de jihad te doen. Uw vader weigerde, waarop Musa uw vader telefonisch bedreigde. Hij belde uw vader twee tot drie keer en vervolgens werd uw vader gedood door een bom in de buurt van zijn werk in Surkhrod.

Uit vrees dat ook u zou worden gedood door Musa, beslisten uw grootvader en uw moeder dat u Afghanistan diende te verlaten. 40 dagen na de dood van uw vader bent u vertrokken uit Afghanistan. Op 9 november 2015 bent u in België aangekomen waarna u op 24 november 2015 asiel aanvraag.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een certificaat van Afghan Wireless Company over de dood van uw vader, een badge van Afghan Wireless Company, een oordeel van het vrederecht om u ter observatie op te nemen, een medisch rapport van de hospitalisatie, twee documenten omtrent uw medische behandeling en de omslag waarin de documenten uit Afghanistan werden verzonden. Vervolgens legde u nog een attest van uw school in Amla neer, twee medische voorschriften van psychiater D. (...) en een verslag van dokter D. (...) waarin hij verklaart dat u lijdt aan een paranoïde psychose.

Het CGVS nam op 27 januari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vervolgingsfeiten. Het CGVS motiveerde in de beslissing dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan op 27 februari 2017 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In het verzoekschrift werd verwezen dat er rekening moet worden gehouden met uw mentale ziekte en dat deze ziekte als gevolg kan hebben dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt. Bovendien wordt in het verzoekschrift verwezen dat u geneesmiddelen nam op het moment van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in februari 2016 en u zich in die periode niet in een optimale psychologische en fysieke toestand bevond.

U legde op 7 september 2017 nog bijkomende documenten neer bij de RvV: een medisch attest van dokter M.B. (...) en twee dreigbrieven van de taliban, vergezeld van een vertaling.

Op 8 november 2017 werd de beslissing van het CGVS door de RvV vernietigd. In arrest nr. 194 688 oordeelt de RvV dat er 'uit de medische stukken die door de verzoekende partij worden neergelegd niet kan worden afgeleid in welke mate paranoïa-psychose een weerslag heeft op de cognitieve vaardigheden van de verzoeker'. De RvV is bijgevolg van oordeel dat er algemene informatie over uw ziektebeeld ontbreekt, en het bijgevolg voor de RvV onmogelijk is om te oordelen of de tegenstrijdigheden, op grond waarvan de beslissing is gemotiveerd, toe te wijzen zijn aan de mentale aandoening.

Naar aanleiding van deze beslissing tot vernietiging van de RvV, werd u in een verzoek om inlichtingen bijkomende informatie opgevraagd omtrent uw ziektebeeld, de wijze waarop uw ziekte een invloed heeft op uw perceptie van de werkelijkheid, op welke wijze dit ziektebeeld gepaard gaat met geheugenproblemen op korte en lange termijn en welke invloed en bijwerkingen de door u ingenomen medicijnen kunnen hebben op uw geheugen en collectieve vaardigheden. Als antwoord op deze vraag om inlichtingen heeft het CGVS twee medische attesten ontvangen van dokter M.B. (...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, gezien u met psychologische problemen kampt.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om u op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw psychologische problemen, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient echter te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er dient namelijk te worden opgemerkt dat het feit dat u kampt met psychische problemen, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten, niet wordt betwist door het CGVS. Uw medische attesten tonen aan dat u met psychische problemen kampt, maar nergens uit deze documenten blijkt dat uw mentale problemen van dien aard zijn om de ongeloofwaardigheden, de oppervlakkigheden en de duidelijke

tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen onderling en de inhoud van de documenten die u ter staving neerlegt te verklaren inzake uw asielmotieven. Er moet worden opgemerkt dat het CGVS tot tweemaal toe een gedetailleerd verslag heeft opgevraagd aan u met de vraag op welke wijze uw ziektebeeld gepaard gaat met geheugenproblemen op korte en lange termijn en welke invloed en bijwerkingen de door u ingenomen medicijnen kunnen hebben op uw geheugen en collectieve vaardigheden. De verkregen antwoorden van uw psychiater bleven echter steeds uiterst vaag en weinig gedetailleerd. Er wordt weliswaar melding gemaakt van concentratie- en geheugenproblemen op korte en lange termijn, zonder gedetailleerder in te gaan in welke mate uw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op uw verklaringen betreffende uw asielmotieven. Ook over de bijwerkingen van de door u ingenomen medicijnen is uw psychiater allerminst gedetailleerd. Het doel van de gegeven medicatie is het verminderen van uw hallucinaties en paranoïde schizofrenie. De secundaire effecten van deze medicatie zouden echter beperkt zijn op het geheugen, uw houding, uw gedrag en op uw autonomie, beslissingsvaardigheid en interpretatievermogen. Er wordt echter opnieuw nagelaten te verduidelijken in welke mate deze bijwerkingen een invloed hebben op deze factoren.

Tijdens uw twee persoonlijke onderhoudsopnamen op het CGVS is ook nergens naar voor gekomen dat u niet in staat was om gehoord te worden, noch wordt in één van de neergelegde documenten aangehaald dat u niet in staat was om gehoord te worden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien blijkt uit de notities duidelijk dat u zonder omwegen of moeilijkheden hebt kunnen antwoorden op vragen betreffende uw kennis over Afghanistan of over uw directe leefwereld in het algemeen. Bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud verwijst u naar uw mentale problemen zonder deze te duiden (notities CGVS I, d.d. 10/10/2016, p. 5-6). Meer zelfs, u haalt onmiddellijk aan dat het beter met u gaat, sinds u vrienden hebt in België. Wanneer u onmiddellijk nadien heel wat vragen worden gesteld die peilen naar uw herkomst, verwijst u in eerste instantie niet meer naar uw psychologische problemen. Het is pas bij het aanhalen van uw persoonlijke asielmotieven dat u opnieuw verwijst naar uw mentale problemen (notities CGVS I, d.d. 10/10/2016, p. 15, p. 19 & notities CGVS II, d.d. 24 november 2016, p. 24). De vaststelling dat u wel zo vlug mogelijk informatie kunt en wilt geven over uw herkomst en persoonlijke leefomstandigheden, en waaruit bovendien blijkt dat deze strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt, en u pas bij het aanhalen van uw persoonlijke vervolgingsproblemen en het bespreken ervan aangeeft mentale problemen te hebben, doet vermoeden dat u deze bewust inroept om u te verschuilen achter uw gebrekkige en oppervlakkige kennis over die problemen en uw incoherente verklaringen. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat uw mentale problemen met de daaruit vloeiende geheugenproblemen zo selectief zouden zijn en dat deze zich enkel zouden stellen bij het recapituleren van uw vervolgingsfeiten en niet bij de bespreking van uw alledaagse leven in Afghanistan. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde en nagestuurde medische documenten dat u sinds januari 2016 in behandeling bent en medicatie moet innemen voor uw psychose. Nergens uit deze documenten blijkt dat deze medicatie niet aanslaat of u niet helpt, waardoor er niet vanuit gegaan kan worden dat u op het ogenblik van uw persoonlijke onderhoudsopnamen in oktober en november negatieve gevolgen ondervond van uw mentale staat. Uw eenduidige, duidelijke en correcte antwoorden inzake uw herkomst en directe leefomgeving tonen dit bovendien ook aan.

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op fundamentele wijze ondermijnd worden doordat deze in hun geheel weinig plausibel overkomen, uw verklaringen over sleutelementen uiterst vaag zijn, u tegenstrijdige verklaringen aflegt telkens u wordt gevraagd naar uw asielmotieven en doordat deze verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die u ter staving neerlegt.

De door u geschetste asielmotieven komen in hun geheel weinig plausibel over gezien het gedrag van uw beide ouders weinig coherent is met de door u geschetste feiten. Het is namelijk uiterst vreemd dat u enerzijds te kennen geeft dat uw vader werd gedood omdat hij weigerde u uit te leveren om de jihad te voeren, maar u anderzijds wel vertelt dat hij u buiten liet gaan (CGVS II, p. 23-24). Nochtans benadrukt u dat de vervolgers het op u hadden gemunt (CGVS II, p. 24). Indien uw vader daadwerkelijk bedreigd zou zijn geweest om u aan hen uit te leveren en de jihad te laten doen, op straffe gedood te worden, is het uiterst vreemd dat hij, gezien de Afghaanse context, niet sneller actie ondernam en meer voorzorgsmaatregelen nam om u in veiligheid te brengen zodat u zeker uit handen van jullie belagers zou blijven. Vervolgens is het uiterst merkwaardig dat ook uw moeder, die door uw vader op de hoogte was gebracht van uw problemen (CGVS I, p. 17), u pas 40 tot 50 dagen na de dood van uw vader zelf op de hoogte heeft gebracht dat ook u wordt geviséerd (CGVS I, p. 17).

Eveneens merkwaardig is uw gelatenheid en onwetendheid over de gebeurtenissen voor én na de dood van uw vader. Wanneer dieper wordt ingegaan op de brieven die uw vader volgens het attest van Afghan Wireless Company (stuk 2), nota bene het enige document dat uw asielmotieven in eerste instantie mee moest ondersteunen, zou hebben ontvangen, is het opmerkelijk dat u daaromtrent geen enkele informatie over kunt geven (CGVS I, p. 18). U zegt namelijk onmiddellijk over geen informatie te beschikken. Vervolgens is het vreemd dat u aangeeft niet te weten of de taliban u nog bedreigd heeft na

uw vaders dood, niet te weten of een van jullie naar de politie is gegaan om de moord op uw vader aan te geven en niet te weten of uw familie na uw vertrek nog benaderd is geweest door uw belagers (GVS II, p. 23). Nochtans bent u nog tot 40 tot 50 dagen na de dood van uw vader in Afghanistan gebleven (CGVS II, p. 20). Uw onwetendheid hierover is frappant, gezien deze bedreigingen aanleiding hebben gegeven tot enerzijds de dood van uw vader en anderzijds uw vertrek uit Afghanistan. Verwacht mag worden dat u dan ook met uw familieleden informatie zou hebben uitgewisseld om een zo goed mogelijk beeld te krijgen van de bedreiging. Bovendien laat u uitschijnen geen interesse te hebben in uw vervolgingsfeiten en de opvolging ervan, gezien u het zelf niet vraagt wanneer u vanuit België in contact stand met uw oom in Afghanistan (CGVS I, p. 19 & CGVS II, p. 3). Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, te meer daar u nog in contact staat met uw familie in Afghanistan. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen allerminst stroken met de inhoud van het attest van Afghan Wireless Company, waarnaar u nochtans verschillende malen verwijst als zijnde de instantie die gecontacteerd mag worden indien er bijkomende vragen zouden zijn over de dood van uw vader (CGVS II, p.24). Zo verklaart u tijdens uw beide gehoren dat uw vader door Musa werd bedreigd omdat hij had geweigerd zijn zoon, u dus, de jihad te laten doen (CGVS I, p. 14 & CGVS II, p. 20). Musa wou namelijk wraak nemen op Gul Karim om de dood van zijn neef te wreken (CGVS I, p. 15). Om die reden gaf uw moeder te kennen dat u schuld had aan de dood van uw vader (CGVS I, p. 14). Uiterst vreemd is dan ook dat de brief louter aanhaalt dat uw vader zowel mondeling als schriftelijk werd bedreigd door de taliban om zijn job bij Afghan Wireless Company (AWC) stop te zetten en zich aan te sluiten bij de taliban om mee te vechten tegen de internationale troepen in Afghanistan. De brief haalt helemaal niet de door u genoemde problemen met Musa aan. Bovendien wordt u persoonlijk zelfs niet genoemd in deze brief. De vaststelling dat uw verklaringen helemaal niet stroken met de inhoud van de bewijsstukken die u hiervoor ter staving neerlegt, ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven, maar ondermijnt eveneens de bewijswaarde van dit certificaat. Eveneens bent u tegenstrijdig over de manier waarop uw vader zou zijn bedreigd. Zo gaf u aanvankelijk te kennen dat uw vader enkel was benaderd via de telefoon. U beweerde dat hij verschillende keren werd opgebeld (CGVS I, p. 17- 18). Gevraagd of u zeker wist dat hij alleen telefonische bedreigingen ontving, antwoordde u bevestigend (CGVS, I p. 18). Wanneer het CGVS u vervolgens confronteert met de inhoud van de brief van Afghan Wireless Company over de dood van uw vader, dat uw vader zowel mondelinge als schriftelijke bedreigingen heeft ontvangen, bent u plots minder zeker van uw stuk, en zegt u hierop dat u denkt dat ze ook brieven hebben geschreven, twee of drie (CGVS I, p. 18). Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS opnieuw wordt gevraagd of uw vader nog op een andere manier werd benaderd buiten de telefoonoproepen, zegt u eerst daarover niets te weten (CGVS II, p. 23), om vervolgens te antwoorden dat u misschien toch iets over brieven heeft gehoord (CGVS II, p.26). Het is dan ook opmerkelijk dat u in het kader van uw beroep bij de RvV plots in het bezit bent van twee dreigbrieven van de taliban, een gericht aan uw vader en zelfs een gericht aan u (zie stukken 12). De vaststelling dat u een jaar na uw asielaanvraag uit de hoogte viel dat u of uw vader dreigbrieven van de taliban had ontvangen, en enkele maanden later deze dreigbrieven plots neerlegt om uw beroep bij de RvV te staven, ondermijnt ten stelligste de waarachtigheid van uw verklaringen alsook de authenticiteit van de door u neergelegde documenten, zowel de brieven van de taliban als de brief van Afghan Wireless Company. Indien zowel u als uw vader bedreigd zouden geweest zijn door de taliban via deze brieven, dan kan er immers van uitgegaan worden dat u bij aanvang van uw asielpprocedure in november 2015 deze brieven zou bezorgd hebben. Het tegendeel wijst duidelijk op een gecommuniceerd karakter van deze brieven. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Bovendien wijst het neerleggen van deze brieven bij de RvV erop dat u wel degelijk in contact staat met uw thuisfront in Afghanistan en overleg pleegt met hen inzake uw verzoek om internationale bescherming. In die context is het dan ook des te frappant dat u, zoals eerder aangegeven, niets kunt aanhalen over eventuele gebeurde feiten na uw vertrek. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u zelf ook tegenstrijdige verklaringen aflegt telkens u gevraagd wordt naar uw asielmotieven. Zoals eerder aangehaald laat u na te duiden hoe uw psychologische problemen aan de basis liggen van het afleggen van zo frappante tegenstrijdigheden. Zo verklaart u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) spontaan dat u na de dood van uw vader ook zelf door de taliban werd aangesproken (DVZ, vragenlijst CGVS, dd. 09/02/2016, vraag 5). Tijdens beide onderhouds op het CGVS beweert u echter noch persoonlijk gecontacteerd te zijn geweest door de taliban, noch te weten of uw familie nog door de taliban benaderd

is geweest na de dood van uw vader, wanneer daar uitdrukkelijk naar wordt gevraagd (CGVS I, p. 16 & CGVS II, p. 23). Het betreft hier niet zomaar een detail, maar een sleutelement in de feiten die hebben geleid tot aan uw vlucht uit Afghanistan. Dat u toen net zou opgenomen geweest zijn om uw mentale problemen te behandelen, zoals uw advocaat stelt in haar verzoekschrift, mag geen aanleiding geven om bepaalde belangrijke feiten die u heeft meegemaakt in uw thuisland helemaal anders voor te stellen telkens naar uw asielmotieven wordt gevraagd.

Bovenstaande vaststellingen leiden er toe dat de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk worden bevonden waardoor deze aldus geen basis kunnen vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in

rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent acht jaar naar school gegaan (CGVS I, p. 5) en heeft aangegeven de voorbije jaren enkele malen naar Jalalabad te zijn gereisd (CGVS II, p. 12 & p. 14). Bovendien blijkt u een netwerk te bezitten in de stad Jalalabad, aangezien uw oom van vaderszijde en zijn kinderen in Jalalabad wonen (CGVS II, p. 3-4). Uw oom is er werkzaam bij Afghan Wireless en zijn zes kinderen gaan er naar school (CGVS II, p. 4). Bovendien is deze oom uw contactpersoon vanuit België en geeft u te kennen dat hij het er goed stelt (CGVS II, p. 3). Uw oom onderhoudt daarenboven goede contacten met uw familie in Amla. Hij keert soms terug naar Amla om uw moeder te bezoeken en uw moeder gaat op haar beurt naar Jalalabad ook uw oom te bezoeken (CGVS II, p. 3-4). Naast uw dichtste familie kent u nog andere mensen in Jalalabad. Zo weet u dat er mensen van het dorp naar deze stad zijn verhuisd en dat er ook anderen heen gaan om te werken (CGVS II, p. 4). Naast een familiaal en vriendschappelijk netwerk beschikt u bovendien ook over voldoende financiële middelen om u in Jalalabad te vestigen. U verklaart zelfs letterlijk dat uw grootvader land had en rijk is (CGVS I, p. 34). U kan zelf tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niet bij benadering zeggen hoeveel land hij bezit, enkel dat het veel is (CGVS I, p. 34). Deze grootvader betaalde ook voor uw reis naar Europa, maar hoe hij het geld verzamelde, weet u niet, wat opmerkelijk is (CGVS I, p. 33).

Over de gronden van uw vader bent u dan weer uiterst tegenstrijdig doorheen uw gehoren waardoor kan worden geconcludeerd dat u hier geen zicht wil over geven. Zo zegt u in uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat uw vader over 3 tot 4 jerib land beschikte (CGVS I, p. 32), en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat hij 8 jerib land bezat (CGVS II, p. 7 & p. 18). Uw grootvader zou tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud 7 tot 8 jerib bezitten, maar geconfronteerd met uw beweringen uit uw eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat het zou kunnen dat uw grootvader over meer land beschikte (CGVS II, p. 26). De vaststelling dat u inzake uw familiale rijkdom incoherente verklaringen aflegt, laat uitschijnen dat u geen reëel zicht wil geven op uw effectieve bezittingen.

Er blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat u in Afghanistan in het verleden geen normaal leven heeft kunnen leiden, als gevolg van uw psychische problemen. U zat in de achtste graad en bent tot aan uw vertrek naar school kunnen gaan (CGVS I, p. 7), u hielp soms op het land (CGVS I, p. 9) en u ging soms naar andere plaatsen zoals naar Jalalabad (CGVS I, p. 8). Het door u voorgestelde leven lijkt op dat van een gewone Afghaanse burger. Dat u mentale problemen heeft gekregen nadat uw vader gedood was en omdat Musa u wou rekruteren (CGVS I, p. 15) kan niet als geloofwaardig worden beschouwd, gezien het eerder aangetoonde ongeloofwaardige karakter van de door u aangehaalde feiten. Ook blijkt nergens uit de medische documenten dat u bij terugkeer naar Afghanistan en meer bepaald naar Jalalabad bepaalde moeilijkheden zou hebben net omwille van uw psychologische problemen, te meer daar u in het verleden een zo goed als normaal leven hebt kunnen leiden. Ook toont u nergens aan dat uw behandeling voor uw psychologische problemen in Afghanistan niet verder gezet kan worden.

Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als jongeman een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel dat u zich niet kan vestigen in Jalalabad, aangezien u daar dezelfde problemen zal hebben dan in Amla (CGVS I, p. 36). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande beslissing wijzigen. De brief van Afghan Wireless evenals de twee dreigbrieven werden aangehaald om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen. Uw taskara en Afghaans schooldocument zeggen dan weer enkel iets over uw identiteit, die niet in twijfel wordt getrokken. Deze zeggen echter niets over uw asielmotieven. Net zoals de werkbadge van uw vader van Afghan Wireless niets zegt over uw verklaarde asielmotieven. De verschillende medische attesten die u neerlegt, bevestigen effectief uw psychische problemen, die niet in twijfel

worden getrokken. Er moet echter worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waarvoor u Afghanistan heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Zoals eerder aangehaald moet ook worden opgemerkt dat u gedurende het persoonlijk onderhoud vlot op alle vragen heeft kunnen antwoorden.

Uw medische problemen op zich ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Uit niets blijkt dat u in Afghanistan om Conventiegerelateerde redenen hetzij geen hetzij ontoereikende medische zorgen zou verkrijgen. Deze medische attesten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing niet in overeenstemming met artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Daarom verzoekt hij in hoofddorde om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.2. Verzoeker gaat vervolgens in op de inhoud van de bestreden beslissing. Vooreerst vestigt hij daarbij de nadruk op zijn medische problematiek. Hij stelt dat zijn mentale problemen veel ernstiger zijn dan verweerder voorhoudt. Verzoeker benadrukt nieuwe medische documenten te hebben neergelegd en verwijt het CGVS dat deze documenten niet precies worden opgenoemd. Hij is dus verplicht opnieuw een duidelijk beeld te scheppen over zijn problemen. Verzoeker vestigt de aandacht op de gevoegde stukken inzake zijn medische problematiek. Hij verwijt verweerder dat hier veel te licht wordt overgegaan en dat verweerder faalt in zijn plicht tot onderzoek. Verzoekers mentale problemen kunnen wel tot gevolg hebben dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde. Dit blijkt onder meer uit stuk A7 bij het verzoekschrift waarin vermeld wordt dat verzoeker een veranderende perceptie van de werkelijkheid heeft. Verzoeker wijst op de procedurele voorgaanden, de in het verleden neergelegde stukken en de inhoud van het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde ten aanzien van zijn persoon. Verzoeker werd niet opnieuw gehoord door verweerder en legde twee nieuwe medische attesten neer. In deze attesten wordt gewag gemaakt van delirantie, hallucinaties, een ongeschikte houding en een sterke invloed op het geheugen. Verzoeker wijst op zijn huidige medicatie en geeft aan dat de diagnose van paranoia-psychose constant blijft. Vervolgens verstrekt hij informatie over deze aandoening. Daarna gaat hij in op de inhoud van de bestreden motivering en betoogt hij:

"Deze beweringen van tegenpartij getuigen van een slechte wil en een subjectieve interpretatie van de medische moeilijkheden van verzoeker. Tegenpartij neemt hem in essentie kwalijk om deze te gebruiken in zijn voordeel, wanneer het hem past. Men kan echter moeilijk beweren dat in geval van paranoia-psychose, de ziekte selectief kan worden gebruikt wanneer het in het voordeel van verzoeker is, gezien er een officiële medische diagnose is (gesteld in meer dan 9 attesten!) en dat de neveneffecten van deze ziekte duidelijk werden geïdentificeerd doorheen de veelvuldige neergelegde documenten (waaronder concentratie- en geheugenproblemen, vaardigheden die essentieel zijn in de asielpprocedure).

De beweringen van tegenpartij volgens dewelke verzoeker zijn ziekte bewust zou inroepen om zich te verschuilen achter een gebrekkige en oppervlakkige kennis over problemen en incoherente verklaringen zijn uiterst bezwarend.

Men betwist volledig de verantwoording van tegenpartij in de zin dat zij niet in staat is om een psychologische, laat staan psychische, evaluatie uit te voeren en dergelijke bemerkingen te maken. De

bovenvermelde argumentatie is dus geenszins gegrond en gaat tegen alle neergelegde documentatie in.

Men merkt nog op dat er voor een asielzoekers zich moeilijkheden kunnen voordoen in het proces om een tijdig een dokter te raadplegen, tijdig een afspraak te hebben en tijdig attesten te verkrijgen hieromtrent."

Over het document van de Afghan Wireless Company, stelt verzoeker verder:

"Men kan wellicht niet verwachten van het bedrijf en werkgever van de vader van de verzoeker dat deze een heel relaas zal neerpennen betreffende de vader en de zoon zelf. Het is logisch dat het bedrijf geen verregaand verhaal in een attest zal beschrijven. Daarom is het ook niet vreemd dat noch de verzoeker noch Musa worden vermeld. Het doel van het attest van het bedrijf was nooit om het hele relaas te bevestigen. Het was enkel bedoeld om te bevestigen dat er een bedreiging was van de Taliban.

In ieder geval betwist de tegenpartij de echtheid en authenticiteit van het document niet. Dit betekent dat de verklaringen omtrent de bedreiging van de Taliban, aangehaald door de verzoeker, valabel worden ondersteund."

Betreffende de bedreiging van zijn vader, doet verzoeker gelden:

"De tegenpartij vergeet echter dat de vader inderdaad werd bedreigd en niet rechtstreeks de zoon. Dit betekent dat alles wat de verzoeker weet over de bedreiging van zijn vader hem werd verteld door zijn moeder. De verzoeker had geen rechtstreekse informatie van zijn vader op het moment van de feiten.

Uit de verklaringen van de verzoeker blijkt ook duidelijk dat hij geen duidelijke informatie gekregen heeft over de exacte gebeurtenissen."

Aangaande de verklaringen bij de DVZ, voert verzoeker aan:

"De verzoeker wenst te herinneren aan de verwerende partij dat hij op het moment van het DVZ-interview geneesmiddelen nam en zich zeer slecht voelde. Hij werd inderdaad door het DVZ in februari 2016 aangesproken, dit is net na de beslissing van de vrederechter en de periode van de verschillende medische attesten die de genomen geneesmiddelen opnoemen. Het feit dat de verzoeker dus niet in een optimale psychologische en fysieke toestand bevond is dus objectief waarneembaar aan de hand van de neergelegde stukken.

Het argument ontbreekt aan ernst in de zin dat de tegenpartij rekening had moeten houden met het feit dat de verzoeker tijdens het DVZ-verhoor psychisch behandeld werd. Deze omstandigheid kan de eventuele tegenstrijdigheden minstens verklaren.

De vraag is niet of de medische problemen gelinkt zijn aan de asielmotieven in Afghanistan. De vraag is of de medische en psychische problemen geen buitengewone invloed kunnen hebben op de verklaringen van de verzoeker en de manier waarop hij zich uitdrukt wat betreft zijn asielmotieven."

Verzoeker herinnert eraan dat zijn medische documenten stammen uit België en stelt dat het aanhalen van een algemeen rapport over corruptie niet kan volstaan om alle Afghaanse documenten weg te wuiven.

Verzoeker vervolgt:

"Vreemd genoeg lijkt de tegenpartij enerzijds te beweren dat de verzoeker vlot op de vragen van het interview antwoordt en gebruikt zij dit argument om te bewijzen dat de medische problemen geen psychologische invloed hebben en anderzijds (p. 2 van de bestreden beslissing) neemt zij verzoeker kwalijk om het antwoord schuldig te blijven op een hele reeks opeenvolgende vragen. Er was dus duidelijk geen sprake van vlotte en spontane antwoorden.

De verzoeker heeft duidelijk aangehaald dat hij geheugenproblemen had en uitgelegd dat zijn medische conditie weldegelijk een psychologische invloed hebben."

Volgens verzoeker is het verder logisch dat er aan de telefoon niet werd gepraat over ernstige en gevaarlijke gebeurtenissen. Het argument dat er moet worden geïnformeerd naar de evolutie van de zaak wordt automatisch en in elk dossier aangehaald door verweerder en heeft geen relevantie.

2.1.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofddorde om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Hij voert aan:

"De verzoeker heeft tijdens het verhoor duidelijk uitgelegd dat de Taliban zijn vader contacteerden met als doel om de verzoeker zelf te rekruteren.

Blijkbaar is er sprake in dit dossier van 'forced recruitment' door de Taliban.

De verzoeker heeft verschillende elementen aangereikt, en deze elementen, in combinatie met de uitleg die er werd gegeven in het vorige punt, zijn voldoende om deze vervolgingsgrond als geloofwaardig te beschouwen.

Men vindt echter geen enkele opmerking in de bestreden beslissing betreffende het gevaar van deze rekrutering.

De vader van de verzoeker werd vermoord omdat hij had geweigerd om zijn zoon te laten rekruteren door de Taliban. Dit betekent dat de Taliban, de vervolgers, al in eerste instantie zijn overgegaan tot wraak en actie. Er werd al een familielid vermoord.

De verzoeker heeft aangeduid dat hij de volgende zou zijn.

De tegenpartij heeft het dossier totaal niet in dit opzicht bestudeerd.

De tegenpartij schendt haar onderzoeksplicht, haar motivatieplicht krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 omtrent de motivering van formele bestuurshandelingen en artikel 48/3 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet."

Vervolgens gaat verzoeker in op de toepassing van het voordeel van de twijfel. Hij verwijt verweerder dat de aangehaalde elementen hun oorsprong vinden in foutieve redeneringen. Verder wijst hij andermaal op de invloed van zijn mentale problemen op zijn gedrag, geheugen en verklaringen. Vervolgens geeft hij een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

2.1.4. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Hij gaat daarbij vooreerst in op de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief. In dit kader moeten volgens hem twee elementen worden getoetst, met name de redelijkheid en de relevantie (toegankelijkheid).

Voor de toegankelijkheid moet de plaats veilig te bereiken zijn en mogen er geen juridische obstakels zijn voor een hervestiging. Verzoeker geeft in dit kader een algemene uiteenzetting en stelt vervolgens:

"Er dient te worden opgemerkt dat wat betreft de bereikbaarheid van de zone die werd aangewezen als intern beschermingsalternatief voor verzoeker, de verwerende partij maar één paragraaf schrijft.

In dit paragraaf wordt er geen enkele specifieke informatie gegeven en wordt er op geen enkel moment verwezen naar een diepgaande analyse van de bereikbaarheid van de zone.

Daarbovenop geeft de tegenpartij zelf toe dat er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten. In dergelijk geval dient de tegenpartij een meer verregaande analyse te maken van de bereikbaarheid van de stad Jalalabad vooraleer een asielzoeker zomaar terug te sturen naar het land van herkomst.

Er dient herinnert te worden aan de verwerende partij dat de bewijslast van alle voorwaarden van het intern beschermingsalternatief bij haar ligt, en niet bij de verzoeker.

Laten we verder benadrukken dat de verwerende partij zich op algemene informatie baseert zonder dit enigszins te staven op objectieve bronnen waarvan melding gemaakt zou worden in de beslissing.

Door de bovenvermelde redenen schendt de verwerende partij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake formele motivering en het principe van goede administratie."

Voorts geeft verzoeker een overzicht van de elementen die moeten worden nagegaan om te oordelen of het vestigingsalternatief redelijk is. In deze context wordt er ook nagegaan of verzoeker een sociaal netwerk heeft in de regio in kwestie. Verzoeker geeft algemene duiding, verwijst naar de inhoud van de bestreden beslissing en doet gelden:

"In verband met het sociaal netwerk, herinneren we de Raad eraan dat de UNHCR het volgende vaststelt: « hoewel een familiaal netwerk een mogelijke vorm van bijstand is, stelt het UNHCR dat dit netwerk in veel gevallen uitgeput is. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in een of andere stad van het land, kan niet automatisch afgeleid worden dat iemand er ook op ondersteuning kan rekenen »

(...)

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker inderdaad heeft aangehaald dat zijn oom in Jalalabad woonde. Maar het is niet duidelijk hoe de tegenpartij vanuit de aanwezigheid van de oom en zijn kinderen in Jalalabad zich een heel familiaal en vriendschappelijk sociaal netwerk inbeeldt. Het dan nog aanvoeren dat de verzoeker er toch enkele malen naartoe is gereisd verandert niets aan deze opmerking (de verzoeker heeft trouwens verklaard dat hij er één of twee keer geweest is en niet 'meerdere malen', p. 13 verhoor).

(...)

Het intern vluchtalternatief moet worden ondergeschikt aan een strikt legale toets die inhoudt dat moet worden nagegaan of alle voorwaarden vervuld zijn, inclusief het sociaal netwerk. Het enige dat de tegenpartij doet is speculeren rond de aanwezigheid van de oom van de verzoeker die hem dan toch wel zal kunnen opvangen en veronderstellen dat aangezien de verzoeker heeft verklaard dat zijn grootvader rijk was, hij genoeg financiële middelen zal hebben om zichzelf opnieuw te vestigen in Jalalabad.

Dit kan echter niet beschouwd worden als een legale toets en is veel te kort in de bocht.

Er werd niet eens letterlijk aan de verzoeker gevraagd of hij zich zou kunnen vestigen in Jalalabad.

Bovendien wijst het louter stellen van de vaardigheden van de verzoeker er niet op dat hij weldegelijk een baan zal vinden in Jalalabad. Evenzo wijst het louter stellen van de eerder beschikbare middelen van de familie er niet op dat het alternatief redelijk is en dat de verzoeker op deze familiale steun zal kunnen rekenen.

De verwerende partij brengt geen enkel element naar voren om te bewijzen dat de verzoeker er effectief een leven zou kunnen opbouwen.

De tegenpartij wijst trouwens zelf op de incoherente verklaringen van de verzoeker omtrent de rijkdom van zijn familie. Hieruit dient te worden besloten dat niets minder zeker is dat de verzoeker hieruit voordeel zal halen."

Volgens verzoeker is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht. Hij betoogt:

"Er dient te worden vastgesteld dat in totaal slechts twee pagina's werden geconsacreerd aan vragen omtrent Jalalabad. De OP is niet verdergegaan dan een vijftal vragen die zeer vaag en algemeen bleven (vooral uit dorpelingen die naar Jalalabad zijn verhuisd). Dit kan niet voldoende zijn om een mogelijkheid van vestigingsalternatief te toetsen. (p. 3-4 verhoor)

Voor alle bovenvermelde redenen en gezien de CGVS geen rekening houdt met de persoonlijke verklaringen van de verzoeker en gezien de bestreden beslissing wordt gebaseerd op foutieve vaststellingen, is het bestaan van een veilig intern vluchtalternatief sterk betwist.

Er zijn te veel juridische obstakels voor de hervestiging van de verzoeker in Jalalabad. Daarnaast is de zone niet veilig bereikbaar en heeft de verzoeker er geen sociaal netwerk waarop hij kan berusten, in tegenstelling tot wat de verwerende partij vermeldt.

Bovendien bieden de documenten die bijgevoegd worden bij het administratief dossier geen relevant antwoord op de gestelde vragen in verband met het intern beschermingsalternatief en geven alleszins geen waarborg op veiligheid of doenbaarheid van het alternatief.

Overwegend dat de verwerende partij er niet in slaagt om de toepassing van het vluchtalternatief correct te motiveren, dient te worden besloten dat de verwerende partij zijn motivatieplicht schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motiveringsplicht worden geschonden."

Verzoeker acht ook de hoorplicht geschonden. Hij geeft hierover een algemene uiteenzetting, waarin hij onder meer verwijst naar artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Vervolgens verwijt hij het CGVS dat hij er niet van op de hoogte werd gebracht dat er een intern vestigingsalternatief zou worden toegepast. Volgens hem kan dus worden gesteld dat hij niet werd gehoord voor wat betreft het begrip intern vestigingsalternatief omdat hij hiervan geen kennis had. Indien hij had geweten dat dit zou worden toegepast, had hij dit misschien kunnen beargumenteren. Er werden aan verzoeker tijdens het gehoor enkele gerichte vragen gesteld over zijn mogelijke sociale netwerk en onderkomen in Jalalabad. Verzoeker laakt de praktijk volgens dewelke op deze manier een concreet alternatief vastgesteld op basis van verklaringen die in een andere context werden afgelegd. Nu in de bestreden beslissing tal van argumenten worden aangevoerd op grond waarvan hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen, wordt verzoeker verplicht om documenten als tegenbewijs te leveren. Zo wordt de bewijslast zwaarder en is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geschonden. Het is het CGVS dat het bewijst moet leveren van de redelijkheid en de pertinentie van het alternatief. Ook UNHCR benadrukte dat de verzoeker het recht zou moeten hebben om geïnformeerd te worden over het feit dat er mogelijk een intern vluchtalternatief zal worden toegepast. Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV en stelt dat de vaststellingen ook in onderhavig geval niet objectief verifieerbaar waren aangezien deze werden verzameld ten gevolge van de weinige vragen die in een aldus lacunair gehoor werden gesteld aan verzoeker.

Verzoeker formuleert verder enkele kanttekeningen bij de veiligheidssituatie in Jalalabad. Hij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen wijzen op de nog steeds onveilige situatie in Jalalabad. In deze citeert hij uit een rapport uit februari 2016 dat handelt over de situatie in Afghanistan in 2015. Recente gebeurtenissen tonen volgens verzoeker aan dat deze informatie uiterst actueel is. In deze wijst

verzoeker andermaal op informatie die dateert van 2016. Het is volgens verzoeker duidelijk dat de slachtoffers grotendeels burgers zijn en dat er sprake is van willekeurig geweld.

Verzoeker concludeert:

“De verwerende partij schendt artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 door deze subsidiaire bescherming niet toe te kennen aan verzoeker; door haar beslissing bijgevolg onvoldoende te motiveren en door zich te baseren op verkeerde argumenten schendt zij ook de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

2.1.5. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het CGVS heeft het verzoek volgens verzoeker duidelijk zeer eenzijdig geanalyseerd, neemt niet alle (positieve) elementen uit het gehoor op in de bestreden beslissing en is heel partiaal. Daardoor acht verzoeker het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Tevens meent hij dat hij opnieuw moet worden gehoord. Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een aantal stukken omtrent zijn medische toestand en medicatie bij het verzoekschrift (bijlagen 4-10).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een medisch attest en een zelfgeschreven brief neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Hij wenst opnieuw zijn mentale instabiliteit te benadrukken. Deze is het gevolg van traumatiserende evenementen in zijn thuisland en een lange asielprocedure. Het attest van de psychiater die hem reeds lang opvolgt handelt opnieuw over de onrustwekkende gevolgen van de schizofrenie waaraan verzoeker lijdt. Zoals reeds gesteld werd, zijn deze gevolgen dermate ernstig dat zij verzoekers perceptie van de realiteit beïnvloeden. Het gehoor van het CGVS kan in dit kader niet het gewicht krijgen dat hieraan gegeven wordt. Bijgevolg is de beslissing, die volledig op dit gehoor is gesteund, ongegrond.

Daarnaast wenst verzoeker in zijn zelfgeschreven brief de aandacht te vestigen op een aantal incidenten in zijn land en regio van herkomst.

3.2. Verweerder brengt in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus is gebaseerd op het gegeven dat verzoekers verklaringen in hun geheel weinig plausibel overkomen, dat zijn verklaringen over sleutelmomenten in zijn relaas erg vaag zijn, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde telkens wanneer er naar zijn asielmotieven werd gevraagd en doordat zijn verklaringen afweken van de inhoud van de documenten die hij neerlegde.

In de bestreden beslissing wordt daarbij geoordeeld dat verzoekers mentale aandoening geen verklaring kan bieden voor de gedane vaststellingen. Verzoeker betwist dit in het onderhavige verzoekschrift.

4.2. In dit kader kan vooreerst worden gewezen naar de inhoud van arrest nr. 194 688 van 8 november 2017 van de RvV, gevelde in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. In dit arrest werd gesteld als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag heeft afgewezen op grond van de vele vastgestelde tegenstrijdige verklaringen in zijn relaas waardoor dit ongeloofwaardig werd bevonden.

Uit verschillende neergelegde medische stukken blijkt dat verzoeker lijdt aan de mentale stoornis, paranoia-psychose, hiervoor in behandeling is bij een psychiater en de gepaste medicatie inneemt. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Verzoeker brengt hierover meerdere attesten bij. Uit deze attesten blijkt dat verzoeker in december 2015 vlak na zijn aankomst in België bij vonnis van de vrederechter van 13 november 2015 gedwongen diende te worden opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis gedurende 40 dagen. Uit het vonnis blijkt deze gedwongen opname gebeurde onder meer op

grond van een medisch advies van psychiater C. (...). In januari 2016 werd verzoeker opnieuw voor enkele dagen opgenomen in de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis omwille van een psychotische decompensatie. Op 25 november 2016 werd een medisch attest afgeleverd door psychiater D. (...) waaruit blijkt dat verzoeker bij voornoemde in behandeling is. In dit attest, opgesteld op instigatie van de behandelende protection officer van het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag, 24 november 2016, 27), wordt (voor het eerst) melding gemaakt van paranoia-psychose zonder dat evenwel duidelijk is wanneer deze diagnose gesteld werd en hoelang verzoeker hiervoor al in behandeling is. Blijkens het attest gaat deze aandoening gepaard met een veranderlijke perceptie van de werkelijkheid, hallucinaties en incoherent gedrag. Een laatste attest opgesteld op 14 juli 2017 ten slotte bevestigt dat verzoeker nog steeds in behandeling is voor dezelfde aandoening.

Uit de medische stukken neergelegd door de verzoekende partij kan niet worden afgeleid in welke mate paranoia-psychose een weerslag heeft op de cognitieve vaardigheden van verzoeker noch kan er objectieve informatie over dit ziektebeeld worden teruggevonden worden in het administratief dossier. Dit klemmt des te meer nu de verwerende partij in haar beslissing stelt: "De mentale problemen die u inroept, waardoor, zoals u verklaart, u zich niets meer kan herinneren (CGVS I, p. 5 & CGVS II, p. 23-26), wegen niet op tegen de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld. Zoals hieronder beschreven, worden namelijk tegenstrijdigheden vastgesteld over de sleutelementen waarop uw asielmotieven steunen en stoken de door u aangehaalde motieven niet met de inhoud van de Afghaanse stavingsstukken die u hierover neerlegt." terwijl het medisch attest melding maakt van hallucinaties en verdraaiing van de werkelijkheid in hoofde van verzoeker. De verzoekende partij kan bijgevolg worden gevolgd waar zij stelt dat de tegenstrijdigheden in het relaas een gevolg zouden kunnen zijn van de mentale ziekte waaraan zij lijdt.

Alvorens uit de neergelegde stukken voorbarige conclusies te trekken mag van de verwerende partij in het kader van de samenwerkingsplicht verwacht worden dat zij de verzoekende partij om bijkomende stukken verzoekt indien de reeds bijgebrachte stukken onvoldoende informatie bevatten. In casu beperken de door verzoeker neergelegde stukken zich tot het vaststellen van het ziektebeeld en haar nevenwerkingen. Uit deze stukken blijkt niet of een gehoor in de gegeven omstandigheden op normale wijze kan plaatsvinden. Het ontbreken van algemene informatie over paranoia-psychose in samenhang met het ontbreken van bijkomende documenten die het ziektebeeld van verzoeker nader toelichten stelt de Raad in de onmogelijkheid om te oordelen of de tegenstrijdigheden op grond waarvan de bestreden beslissing is gemotiveerd toe te rekenen zijn aan deze mentale aandoening. Dit geldt des te meer nu verzoeker meerdere medicamenten inneemt en het evenmin duidelijk is welke mogelijke bijwerkingen deze hebben.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd."

4.3. Blijkens de in de map 'documenten' in het administratief dossier hebben zich sedert het voormelde arrest werd geveld een aantal ontwikkelingen voorgedaan.

Nadat voormeld arrest geveld werd, stuurde het CGVS op 6 december 2017 namelijk een vraag om inlichtingen aan verzoeker. In deze vraag om inlichtingen werd gevraagd naar een schriftelijk attest waarin zo gedetailleerd en zo duidelijk mogelijk een antwoord werd verzocht op een aantal vragen.

Verzoeker maakte vervolgens een medisch attest over aan het CGVS. Dit attest werd op 26 december 2017 opgemaakt door psychiater B.M. In het attest wordt aangegeven dat verzoeker lijdt aan paranoïde schizofrenie. Tevens wordt hierin aangegeven dat dit tot gevolg kan hebben dat verzoeker inadequaat gedrag vertoont, hallucinaties heeft, delirante ideeën heeft en niet autonoom kan functioneren. Voorts wordt hierin aangegeven dat verzoeker wordt behandeld met neuroleptica, die zijn ziekte slechts gedeeltelijk kunnen opvangen.

Het CGVS achtte dit attest niet voldoende, wees er in e-mailverkeer met verzoekers advocaat op dat in het attest niet werd geantwoord op de specifieke vragen die in de voormelde vraag tot inlichtingen werden gesteld en verzocht verzoeker opnieuw om een medisch attest neer te leggen waarin geantwoord zou worden op de gestelde vragen en waaruit zou kunnen worden afgeleid in welke mate verzoekers mentale toestand een weerslag had op zijn cognitieve vaardigheden en in welke mate zijn medicatie mogelijks bijwerkingen had.

Verzoeker maakte als antwoord op dit nieuw verzoek om inlichtingen op 26 januari 2018 een nieuw medisch attest over aan het CGVS. In dit medisch attest, op 23 januari 2018 opgesteld door psychiater

B.M., wordt de diagnose van paranoïde schizofrenie in hoofde van verzoeker herhaald en bevestigd. Verder wordt hierin in meer detail ingegaan op de gevolgen van zijn mentale toestand en medicatie. Zo wordt in het attest uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers pathologie zijn cognitieve functies aantast. Met name is er sprake van verminderde concentratie, een verminderd vermogen om informatie correct te behandelen en een aantasting van zowel het korte als het lange termijngeheugen. Verder wordt er melding gemaakt van inadequaat gedrag, delirante ideeën, hallucinaties, de onmogelijkheid om autonoom te functioneren en een aangetaste en vervormde perceptie van de realiteit. Vervolgens wordt een overzicht gegeven van verzoekers medicatie, het doel van deze medicatie en de mogelijke secundaire effecten. Daarbij wordt melding gemaakt van effecten op onder meer het geheugen en het gedrag. Tevens wordt in het attest aangegeven dat, ondanks de behandeling, verzoeker gebreken in zijn functioneren kan blijven vertonen. Uit de lezing van voormeld attest blijkt dat in dit attest, ondanks dat hierin niet gedetailleerd wordt ingegaan op alle elementen, minstens in grote lijnen een antwoord wordt geboden op de vragen die het CGVS aan verzoeker richtte in het verzoek om inlichtingen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker genoegzaam heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en de nodige inspanningen heeft geleverd om, benevens de stukken die zich dienaangaande reeds in het dossier bevonden en op grond waarvan het voormelde vernietigingsarrest werd uitgesproken, bijkomende medische attesten neer te leggen. Uit de veelheid aan attesten die hij neerlegde, waaronder de twee hoger besproken attesten die hij neerlegde als antwoord op de vragen op inlichtingen vanwege het CGVS, blijkt dat er minstens sterke indicaties bestaan dat verzoekers paranoïde schizofrenie, waaraan hij eveneens duidelijk reeds leed ten tijde van de gehoren bij het CGVS, een invloed kon en kan hebben op zijn cognitieve vermogens, zijn perceptie en beleving van de werkelijkheid en zowel zijn korte als zijn lange termijngeheugen.

Het CGVS gaf, hoewel de bestreden beslissing slechts vier maanden nadat verzoeker het medisch attest van 23 januari 2018 neerlegde werd genomen en ondanks dat zij dit ten aanzien van het medische attest van 26 december 2017 eerder weldegelijk deden, niet aan verzoeker te kennen dat het attest van 23 januari 2018 niet voldeed aan de verwachtingen en onvoldoende antwoord bood op de in het verzoek om inlichtingen gestelde vragen. Verzoeker werd ook niet opnieuw opgeroepen voor een bijkomend gehoor. Evenmin maakte het CGVS gebruik van de mogelijkheid voorzien in artikel 48/8, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet om een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg te raadplegen om een advies te vragen omtrent de door verzoeker neergelegde medische attesten. Verder levert het CGVS nergens enige tegenexpertise of enig tegenbewijs waaruit kan worden afgeleid dat of waarom verzoekers psychische problemen niet van zulke aard waren of zouden zijn dat deze een invloed hadden op zijn vermogen om zijn gehoren te volbrengen.

Desalniettemin wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Er dient namelijk te worden opgemerkt dat het feit dat u kampt met psychische problemen, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten, niet wordt betwist door het CGVS. Uw medische attesten tonen aan dat u met psychische problemen kampt, maar nergens uit deze documenten blijkt dat uw mentale problemen van dien aard zijn om de ongeloofwaardigheden, de oppervlakkigheden en de duidelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen onderling en de inhoud van de documenten die u ter staving neerlegt te verklaren inzake uw asielmotieven. Er moet worden opgemerkt dat het CGVS tot tweemaal toe een gedetailleerd verslag heeft opgevraagd aan u met de vraag op welke wijze uw ziektebeeld gepaard gaat met geheugenproblemen op korte en lange termijn en welke invloed en bijwerkingen de door u ingenomen medicijnen kunnen hebben op uw geheugen en collectieve vaardigheden. De verkregen antwoorden van uw psychiater bleven echter steeds uiterst vaag en weinig gedetailleerd. Er wordt weliswaar melding gemaakt van concentratie- en geheugenproblemen op korte en lange termijn, zonder gedetailleerder in te gaan in welke mate uw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op uw verklaringen betreffende uw asielmotieven. Ook over de bijwerkingen van de door u ingenomen medicijnen is uw psychiater allerm minst gedetailleerd. Het doel van de gegeven medicatie is het verminderen van uw hallucinaties en paranoïde schizofrenie. De secundaire effecten van deze medicatie zouden echter beperkt zijn op het geheugen, uw houding, uw gedrag en op uw autonomie, beslissingsvaardigheid en interpretatievermogen. Er wordt echter opnieuw nagelaten te verduidelijken in welke mate deze bijwerkingen een invloed hebben op deze factoren.

Tijdens uw twee persoonlijke onderhouden op het CGVS is ook nergens naar voor gekomen dat u niet in staat was om gehoord te worden, noch wordt in één van de neergelegde documenten aangehaald dat u niet in staat was om gehoord te worden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien blijkt uit de notities duidelijk dat u zonder omwegen of moeilijkheden hebt kunnen antwoorden op vragen betreffende uw kennis over Afghanistan of over uw directe leefwereld in het algemeen. Bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud verwijst u naar uw mentale problemen

zonder deze te duiden (notities CGVS I, d.d. 10/10/2016, p. 5-6). Meer zelfs, u haalt onmiddellijk aan dat het beter met u gaat, sinds u vrienden hebt in België. Wanneer u onmiddellijk nadien heel wat vragen worden gesteld die peilen naar uw herkomst, verwijst u in eerste instantie niet meer naar uw psychologische problemen. Het is pas bij het aanhalen van uw persoonlijke asielmotieven dat u opnieuw verwijst naar uw mentale problemen (notities CGVS I, d.d. 10/10/2016, p. 15, p. 19 & notities CGVS II, d.d. 24 november 2016, p. 24). De vaststelling dat u wel zo vlot mogelijk informatie kunt en wilt geven over uw herkomst en persoonlijke leefomstandigheden, en waaruit bovendien blijkt dat deze strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt, en u pas bij het aanhalen van uw persoonlijke vervolgingsproblemen en het bespreken ervan aangeeft mentale problemen te hebben, doet vermoeden dat u deze bewust inroept om u te verschuilen achter uw gebrekkige en oppervlakkige kennis over die problemen en uw incoherente verklaringen. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat uw mentale problemen met de daaruit vloeiende geheugenproblemen zo selectief zouden zijn en dat deze zich enkel zouden stellen bij het recapitulieren van uw vervolgingsfeiten en niet bij de bespreking van uw alledaagse leven in Afghanistan. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde en nagestuurde medische documenten dat u sinds januari 2016 in behandeling bent en medicatie moet innemen voor uw psychose. Nergens uit deze documenten blijkt dat deze medicatie niet aanslaat of u niet helpt, waardoor er niet vanuit gegaan kan worden dat u op het ogenblik van uw persoonlijke onderhouden in oktober en november negatieve gevolgen ondervond van uw mentale staat. Uw eenduidige, duidelijke en correcte antwoorden inzake uw herkomst en directe leefomgeving tonen dit bovendien ook aan.”

De Raad kan verweerder niet volgen in voormelde motivering. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en dat hij minstens ernstige indicaties aanreikt waaruit afgeleid kan worden dat zijn paranoïde schizofrenie een invloed kan hebben gehad op zijn vermogen om de gehoren te volbrengen en daarbij volwaardige verklaringen af te leggen. Het CGVS verzocht nadien niet meer om bijkomende informatie, riep verzoeker niet op voor bijkomend gehoor, verzocht niet om het advies van een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg en leverde nergens enig tegenexpertise of enig (tegen)bewijs inzake verzoekers medische problemen en hun mogelijke invloed op zijn verklaringen. Dat verzoeker wel gedegen verklaringen kon afleggen over eenvoudige en elementaire gegevens als zijn herkomst en zijn directe leefomgeving, kan *in casu* hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen dat van verzoeker ook over de kernelementen van de voorgehouden ondergane vervolgingsfeiten gedegen verklaringen mochten worden verwacht. Waar het besluit op geschraagd is dat *“er niet vanuit gegaan kan worden dat u op het ogenblik van uw persoonlijke onderhouden in oktober en november negatieve gevolgen ondervond van uw mentale staat”*, kan gelet op het voorgaande verder niet worden ingezien.

Het CGVS vermocht aldus niet de bestreden beslissing te nemen en deze volledig op te hangen aan zogeheten onwaarschijnlijkheden, vaagheden, tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers verklaringen zonder meer duidelijkheid te vergaren en verschaffen over diens psychische stoornis en de (mogelijke) invloed hiervan op zijn gezegden.

Verzoekers medische problemen worden bovendien andermaal bevestigd en gestaafd in het attest dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt door middel van een aanvullende nota. In dit attest, daterend van 20 juli 2018 en opgesteld door psychiater M.D., worden de bevindingen in de voorgaande rapporten nogmaals uitdrukkelijk onderschreven. Bovendien acht de opstellende psychiater het van belang om opnieuw te herinneren aan en te persisteren in een aantal symptomen waardoor verzoekers schizofrenie gekenmerkt wordt. Andermaal vestigt de psychiater in kwestie de aandacht daarbij uitdrukkelijk op het gegeven dat verzoekers gedrag onaangepast is, dat hij een vertekend beeld en een vertekende beleving heeft van de werkelijkheid, dat hij cognitieve problemen (waaronder geheugenproblemen en concentratieproblemen) kent en dat hij niet autonoom kan functioneren. Bijkomend wordt in het attest gewag gemaakt van anxio-depressieve symptomen in hoofde van verzoeker die zijn toestand nog verergeren en nog complexer maken. Tevens wordt hierin gesteld dat de behandeling niet is gewijzigd.

De attesten die verzoeker neerlegde en neerlegt, stroken inhoudelijk bovendien met de algemene informatie die verzoeker inzake zijn aandoening citeert in het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.4).

Gelet op het voorgaande, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om te beoordelen of en in welke mate de gebreken in verzoekers verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, toe te schrijven zijn aan zijn mentale aandoening.

Bijgevolg ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 mei 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT